

wszelką postać niemieckiego udziału zbrojnego w tzw. wspólnocie zachodniej (*Wehrbeitrag*). Kongres stwierdził, że Niemcy zachodnie znajdują się na drodze do „militarystycznego państwa zwierzchnościowego, które oznaczałoby kres dążeń niemieckiego ruchu robotniczego do stworzenia demokracji politycznej, społecznej i gospodarczej“. W Niemczech zachodnich sprawują władzę te same warstwy, które „dostarczały etykiety politycznej systemowi panującemu od 1933 do 1945“.

Podobną uchwałę powziął poprzednio kongres młodzieży związkowej.

Prześladowania komunistów w Niemczech zachodnich. Przed I izbą trybunału konstytucyjnego w Karlsruhe wszczęty został proces, zmierzający wedle wzorów hitlerowskich do zakazu działalności Komunistycznej Partii Niemiec.

Sprawy Austrii. 17 października odbyły się w kilku krajach związkowych Austrii wybory do przedstawicielstw krajowych, w których znaczną porażkę poniosła rewizjonistyczna, neofaszystowska partia VDU (*Verband der Unabhängigen*) dążąca do ponownego anszlusu. W Wiedniu utraciła ona połowę dotychczasowych głosów i miejsce w radzie miejskiej; podobne były jej straty w Dolnej Austrii oraz w Salzburgu i Vorarlbergu, które to kraje związkowe stanowiły dotąd główne oparcie VDU.

W ostatnich czasach dała się zauważyć wzmoczona aktywność organizacji militarystycznych w Austrii i dążenie do zespolenia wszystkich austriackich organizacji b. żołnierzy hitlerowskich między sobą oraz z analogicznymi organizacjami zachodnio-niemieckimi. Poczynania te znajdowały poparcie kół rządowych, przy czym wyróżniał się szczególnie sekretarz stanu min. spraw wewnętrznych Graf. 12 września przemawiał on w Wiedniu na poświęceniu sztandarów i przeglądzie „austriackiego związku koleżeńskiegogo“ b. żołnierzy i wzywał do walki z „lawiną toczącą się od wschodu“. Tegoż dnia odbył się w Linzu zjazd przesiedlonych pn. „Volksdeutscher Tag“, a w Niemczech zachodnich — „Dzień niemieckich stron rodzinnych“. Obie imprezy miały na celu propagandę rewizji granic wschodnich Niemiec. W Linzu założona została tzw. „Interessenvertretung der Volksdeutschen“, która pod pokrywką dbałości o interesy przesiedleńców rozwija propagandę rewizjonistyczną i wojenną.

W Austrii pojawił się w obiegu żeton pamiątkowy, wartości jednego szylinga, który z jednej strony wybite ma godło SS i napis „Meine Ehre heisst Treue“ (Mój honor to wierność — hasło hitlerowskie wzięte z pseudotradycji germańskiej) z drugiej zaś trupa główkę i napis: „SS kämpft weiter“ (SS walczy dalej).

Andrzej Józef Kamiński

ZYCIE GOSPODARCZE

Targi Lipskie. Tegoroczne Targi Lipskie odbyły się w czasie od 15—30 września i zakończyły się niezwykłym sukcesem.

Powierzchnia wystawowa Targów objęła ok. 240 000 m². W porównaniu z 1946 r. wzrosła ona dziesięciokrotnie. Miarą coraz to większego rozwoju Targów pod tym względem jest fakt, że — w porównaniu tylko z rokiem ubiegłym — powierzchnia wystawowa wzrosła o 35.000 m².

Targi pomieszczono w tym roku w 33 halach i domach towarowych, w wielu pawilonach i na terenach otwartych.

1120 wystawców było z Niemiec zachodnich i zachodniego Berlina (w roku poprzednim — 621); gdy w 1953 r. reprezentowanych było z 25 krajów 578 wystawców, to w tym roku już 977 z 36 krajów, z tego 874 z krajów zachodnich.

Co do powierzchni wystawowej, to wystawcy zachodnio-niemieccy zajęli 3 757 m² (w 1953 r. 360,5 m²), a kraje za-

chodnie 5 757 m², czyli trzykrotnie więcej niż w ubiegłym roku.

O stopniu zainteresowania się Targami świadczy także liczba zwiedzających, która doszła do 670 000 osób, z tego 15 500 przypada na Niemcy zachodnie i zachodni Berlin, 7 400 gości zagranicznych przybyło z 56 krajów.

Według dotychczasowych obliczeń obroty w handlu zagranicznym i w handlu wewnątrzniemieckim NRD na Targach Lipskich wyrażają się sumą 2.437 milionów rubli. W porównaniu z rokiem ubiegłym obroty wzrosły o 109%. Transakcje eksportowych dokonano na sumę 1.892 mil. rubli (w r. 1953 909 mil. r.), z tego na kraje demokracji ludowej przypadło 1.282 mil. r. (1953 — 577 mil. r.), na kraje zachodnie 370 mil. r. (1953 — 205 mil. r.), na handel wewnątrzniemiecki 200 milionów jednostek rozliczeniowych (1953 r. — 106 mil.).

Obroty w zakresie importu wyraziły się ogólną sumą 545 mil. rubli (w 1953 r. 255 mil. r.), co stanowi wzrost o 114%, z tego na kraje demokracji ludowej przypadło 156 mil. r. (w 1953 r. — 122 mil. r.), na kraje zachodnie 186 mil. rubli (w 1953 r. — 112 mil. r.), na handel wewnątrzniemiecki 169 mil. jednostek rozliczeniowych (w 1953 r. — 93 mil. jedn. rozliczen.).

Ogromne powodzenie Targów Lipskich odbiło się szerokim echem zarówno w prasie i kołach gospodarczych całych Niemiec, jak i za granicą. Prasa demokratyczna — a za nią niektóre dzienniki zagraniczne — stwierdziła, że Targi Lipskie spełniły doskonale rolę pomostu gospodarczego pomiędzy krajami Europy zachodniej a krajami demokracji ludowej. Prasa stwierdziła, że Targi uwydatniły potrzebę współpracy gospodarczej obu części Niemiec. Szczególnie jednak podkreślono w prasie demokratycznej, że Targi Lipskie wykazały niezwykłą prężność gospodarczą NRD i wykazały jej wielkie możliwości zarówno eksportowe, jak i importowe.

Nowa wielka obniżka cen w NRD.
W dniu 3 września ukazał się w Berlinie

komunikat dotyczący uchwały Rady Ministrów NRD w sprawie nowej wielkiej obniżki cen na artykuły żywnościowe i masowego użycia i obniżki opłat pocztowo-telegraficznych. Dzięki tej obniżce cen zdolność nabywcza ludności NRD podniosła się do samego końca tego roku o 600 milionów mk. Ludność zaoszczędziła przy zakupach: margaryny, oleju i tłuszczów rzeźnych 100 mil. mk., przy zakupie mąki pszennej i przetworów mącznych — 98 mil. mk., cukru i słodyczy — 28 mil. mk., obuwia — 93 mil. mk.

Premier Otto Grotewohl oświadczył, że nowa uchwała rządu NRD jest wyrazem uznania dla świata pracy za wielki wkład w budowę kraju. Obniżka ta wskazuje równocześnie ludności Niemiec zachodnich, że tylko droga pokojowej pracy zapewniła stałe podnoszenie standardu życia ludności, a nie militaryzacja — która w Niemczech zachodnich stanowi w wielkim stopniu nowe obciążenie gospodarcze mieszkańców.

Wysokość obniżki cen w NRD ilustrują niektóre dane:

margaryna	średnio — 31%
tłuszcze rzeźne	„ — 41%
oleje	„ — 45%
mąka pszenna	„ — 21%
mleko	„ — 25%
wyroby z cukru	„ — 30%
obuwie	„ — 30%
konfekcja z perlonów	„ — 14,8—25%
odzież skórzana	„ — 25%

W prasie demokratycznej podkreślono, że jest to szesnasta obniżka cen od r. 1949.

Wykonanie planu gospodarczego NRD w III kwartale 1954 r. Przemysł. (W nawiasach podajemy wzrost procentowy produkcji w porównaniu z tym samym okresem z r. ub., o ile inaczej nie zaznaczono). Plan produkcji przemysłu wykonano w 101,6% (109,8). Od powstania NRD produkcja całego przemysłu podwoiła się.

Państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe wykonały plan w 101,4% (108,5); zakłady podległe Ministerstwu Ciężkie-

go Przemysłu — 101,2%, Budowy Maszyn — w 100,5%, Przemysłu Lekkiego — w 101,5%, Środków Spożywczych — w 100,6%. Przedsiębiorstwa przemysłu terenowego wykonały plan w 106,1%.

Produkcja prywatnych przedsiębiorstw przemysłowych wzrosła pod względem wartości z górą o 200 mil. mk. Rzemiosło osiągnęło 120% wzrostu produkcji. Produkcja energetyki wzrosła o 108%.

W przemyśle państwowym i spółdzielczym w okresie trzech kwartałów br. podniosła się liczba robotników (w porównaniu z tym samym okresem roku ub.) o 4,5%, wynagrodzenia średnio o 10,2%, wydajność pracy na jednego robotnika o 4,8%.

Dzięki dobrze zorganizowanej walce z katastrofą powodziową zredukowano powstałe straty do minimum.

Rolnictwo. Pomimo niesprzyjającej pogody zniw dokonano pomyślnie dzięki pomocy robotników z miast. Ogólne zbiory zbóż — na skutek złych warunków atmosferycznych — są wprawdzie niższe o 5%, wzrosły jednak plony, jeśli chodzi o żyto — z 1 ha.

Podniosły się zbiory okopowych: kartofli — o 11%, buraków cukrowych o 21%, roślin pastewnych — o 14%.

W zakresie hodowli ilość krów wzrosła o 1%, owiec o 11%.

W stacjach maszynowo-tractorowych ilość traktorów podniosła się o 19%.

Liczba rolniczych spółdzielni produkcyjnych wynosi już 5065.

Komunikacja. W zakresie transportu towarowego: kolej wykonała plan w wysokości 96% (105), żegluga śródlądowa — w 111%, komunikacja samochodowa — w 103%. Poczta i radio wykonały plan w 103%.

Inwestycje i budownictwo. Nakłady na energetykę wyniosły 161%, na cele produkcji węgla 139%, dla przemysłu lekkiego 164%, przemysłu spożywczego 228%, na cele oświaty 137%, na budownictwo mieszkaniowe 154%. Plan z zakresu budownictwa gospodarczego wykonano w 98,3%.

Handel zagraniczny i wewnętrzno-niemiecki. Obroty

handlu zagranicznego podniosły się o 8%. Rozszerzono umowy handlowe z krajami demokracji ludowej, a podpisano nowe: z Argentyną, Jugosławią i Holandią. W ogóle NRD podpisała umowy handlowe z 17 krajami kapitalistycznymi i utrzymuje stosunki handlowe z 46 krajami kapitalistycznymi. Obroty handlu wewnątrzno-niemieckiego podniosły się o 23%.

Rozwój obrotu towarowego. Obroty handlu detalicznego podniosły się (przy tych samych cenach) o 13%, z tego artykułami spożywczymi i masowego użycia o 8%, artykułami przemysłowymi o 20%. Obroty państwowego handlu detalicznego podniosły się o 13%, spółdzielni spożywczych o 11%, przedsiębiorstw prywatnych o 14%.

Kultura i zdrowie. Z początkiem nowego roku szkolnego przyjęto do szkół średnich 39 890 uczniów; ogólna ich liczba wynosi obecnie 126 414. Do końca trzeciego kwartału opuściło szkoły średnie z małymi maturami 9 225 uczniów, z dużymi maturami 18 823 uczniów. Na 45 uniwersytetach, w wyższych szkołach i w instytutach kształci się 70 000 studentów. Na początku rb. ukończyło studia 3814 studentów. W szkołach zawodowych kształciło się 111 600 uczniów; ukończyło je 26 435.

Zdrowotność mieszkańców poprawiła się dzięki otwarciu 368 punktów sanitarnych i izb zdrowia. Dzieciom kobiet pracujących udzielono 2 749 miejsc w żłobkach miejskich i wiejskich.

Gospodarka Niemiec zachodnich w służbie militarystyki. W 19 nrze dwutygodnika *Neue Welt* I. Jewgieniew w artykule pt. „Odbudowa militarystyki w Niemczech zachodnich zagrożeniem bezpieczeństwa europejskiego“ zwrócił uwagę na podstawy gospodarcze remilitaryzacji Niemiec zachodnich.

W Niemczech zachodnich doszedł do władzy ten sam monopol kapitalistyczny — koncerny, trusty, banki, który przygotowywał machinę wojenną Hitlerowi. Pod pokrywką dekartelizacji i likwidacji koncernów odbywa się tam w rzeczy-

wistości proces dalszej koncentracji produkcji i kapitału. Gdy w r. 1937 wypadało na jedno товариство akcyjne 3 mil. mk kapitału zakładowego, to w 1953 r. średnia kapitału podniosła się do 7 mil. mk. Wielkie spółki, stanowiące zaledwie dziesiątą część wszystkich товариств akcyjnych, skupiają 75% akcji.

W przemyśle chemicznym pierwsze miejsce zajmuje IG Farbenindustrie. Trust ten dysponował pod koniec 1953 r. własnymi środkami materialnymi wartości 1,66 miliardów mk, czyli prawie o 300 mil. mk więcej aniżeli w chwili jego „likwidacji“.

Podobnie ma się sprawa z przemysłem hutniczym i węglowym, w których rządzą znowu i niepodzielnie dawne związki monopolistyczne. Jak podała zachodnio-niemiecka Frankfurter Allgemeine Zeitung z lutego br., 8 wielkich związków monopolistycznych dysponuje 72% całej zdolności produkcyjnej przemysłu hutniczego. W przemyśle węglowym 15 wielkich związków kontroluje 82% zapotrzebowania węgla w Niemczech zachodnich.

Amerykanie przywiązują wielkie nadzieje do istnienia Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali. Służyć ma ona do mobilizacji materiałów i surowców dla militarystyki Europy zachodniej. Niemcy zachodnie w tej Wspólnotce grają główną rolę. Chodzi teraz o to, aby ciężki przemysł Zagłębia Ruhry przestać na produkcję materiału wojennego i w ten sposób uczynić znowu z Zagłębia kuźnię zbrojeniową.

W przemyśle elektrycznym dwa koncerny AEG i Siemens rozporządzają wraz z товариствami filialnymi 75% całego kapitału.

Równolegle do odbudowy zakładów monopolowych w przemyśle podjęty działalność banki, które niegdyś finansowały przygotowania wojenne Niemiec cesarskich, a potem hitlerowskiej III Rzeszy. Według stanu z końca 1953 r. kapitał trzech największych banków zachodnio-niemieckich: Banku Niemieckiego, Banku Drezdeńskiego i Komercyjno-Prywatnego Banku wzrósł o 59% w porównaniu z ich kapitałami z czasów

przedwojennych. Banki te finansują najważniejsze przedsiębiorstwa przemysłowe w Zagłębiu Ruhry i w Nadrenii.

W rozwoju przemysłu wojennego Niemiec zachodnich zainteresowani są o-o-biście członkowie rządu bońskiego jako akcjonariusze spółek akcyjnych, albo jako właściciele przedsiębiorstw zbrojeniowych. To oni właśnie, wspólnie z amerykańskimi monopolistami, przygotowują z Niemiec zachodnich „Aufmarschgebiet“ dla wywołania nowej wojny.

Równolegle z procesem wzrostu kapitałów spółek akcyjnych i monopoli rozwija się produkcja poszczególnych gałęzi przemysłu. I tak: rozbudowuje się przemysł hutniczy. Rozbudowa ta, podjęta w r. 1951, ma być zakończona w r. 1955. Do końca 1955 r. produkcja stali podnieść się ma o 2—2½ mil. ton, tzn. do 20,5 mil. ton rocznie. Dla tych celów ma powstać 14 nowych walcowni.

Produkcja aluminium miała wzrosnąć w rb. o 125 000 — 130 000 ton, czyli osiągnąć stan przedwojenny.

W przemyśle chemicznym w 1953 r. produkcja wzrosła o 17,6%. W porównaniu z 1936 r. oznacza to wzrost o 80%.

Według wiadomości „Reuters Trade Service“ zdolność produkcyjna zachodnio-niemieckich olejarni wzrosła w samym tylko 1953 r. o 2 mil. ton i osiągnęła produkcję roczną 10 mil. ton.

W niezwyklej proporcji wzrasta w Niemczech zachodnich liczba przedsiębiorstw zaangażowanych bezpośrednio w produkcji zbrojeniowej. B. Wysoki Komisarz USA w Niemczech Mc. Cloy stwierdził, że w lipcu 1952 r. 317 przedsiębiorstw zachodnio-niemieckich wytwarzało sprzęt wojenny, z tej liczby 7 produkowały wozy i auta pancerne, 5 — silniki lotnicze, 73 — uzbrojenia dla zmotoryzowanych jednostek, 45 produkowało amunicję. W październiku 1954 r. było w Niemczech zachodnich czynnych już 400 przedsiębiorstw zbrojeniowych.

Dla celów zbrojeniowych utworzono także w Niemczech zachodnich szereg instytucji, товариств i przedsiębiorstw zajmujących się produkcją przemysłu

lotniczego. Prowadzi się tam również badania nad produkcją samolotów odrzutowych.

Dalej, istnieją w Niemczech zachodnich instytucje dla badań bakteriologicznych.

Jewgeniew, ilustrując sprawę skutków polityki remilitaryzacji Niemiec zachodnich na odcinku socjalnym i analizując stan organizacji tworzącego się nowego wehrmachtu, przedstawił fakt po fakcie historii zabiegów rządu Związku Radzieckiego o pokojowe rozwiązanie problemu niemieckiego. Winę za teraźniejszy stan rzeczy ponoszą mocarstwa zachodnio-europejskie i St. Zjednoczone.

Współpraca gospodarcza NRD z zagranicą. Pod koniec października odbyła się w Moskwie III konferencja Radziecko-Niemieckiej Komisji do Spraw Techniczno-naukowej Współpracy. Na konferencji zostały omówione problemy wymiany naukowo-technicznych doświadczeń obu krajów w zakresie różnych gałęzi gospodarki narodowej.

Zgodnie z podpisanym protokołem, Związek Radziecki przekaże NRD w latach 1954—1955 dokumentację jednego z typów maszyn, maszyn rolniczych, pomoc techniczną dla hutnictwa, przemysłu maszynowego i chemicznego. NRD natomiast przekaże Związkowi Radzieckiemu dokumentację dla budowy jednego z typów maszyn do obróbki metali, uzbrojenia dla przemysłu węglowego, dokumentację techniczną do budowy maszyn dla przemysłu spożywczego.

W czasie od 18 do 23 października odbyły się w Berlinie rozmowy pomiędzy rządem NRD a Węgrami na temat współpracy gospodarczej. W wyniku konferencji podpisano protokół, w którym przewidziano wzajemną pomoc w rozwoju przemysłu lekkiego.

Dn. 16 X podpisano w Delhi umowę handlową pomiędzy rządami NRD i Indii, przewidującą import do NRD surowców przemysłowych i technicznych, wełny, towarów kolonialnych i tytoniu, a eksport z NRD maszyn i narzędzi technicznych.

Dn. 27 sierpnia delegacja gospodarcza NRD podpisała z przedstawicielami rządu argentyńskiego umowę handlową z obustronną wymianą towarów wartości 40 mil. dolarów. W ramach tej umowy NRD otrzyma z Argentyny surowce i środki żywnościowe, a wywiezie tam narzędzia elektrotechniczne, instrumenty precyzyjne, narzędzia techniczne, maszyny i produkty chemiczne.

Dn. 25 sierpnia podpisana została umowa o wymianie towarowej pomiędzy NRD a Jugosławią, przewidująca obroty na sumę 8 milionów mk. NRD eksportować będzie: maszyny, części do maszyn, precyzyjne instrumenty techniczne i optyczne, produkty chemiczne i nawozy, importować zaś: produkty żywnościowe, tytoń, drzewo szlachetne i siarkę.

W niemieckiej prasie demokratycznej ukazały się artykuły i wypowiedzi przedstawicieli życia gospodarczego Brazylii i Egiptu na temat zacieśnienia współpracy gospodarczej i rozszerzenia umów handlowych tych krajów z NRD. Z tych wypowiedzi wynika, że współpraca jest korzystna dla obu stron.

Na Targach szwedzkich w St. Erik NRD odniosła wielki sukces gospodarczy, zawierając transakcje o dostarczenie tekstyliów wartości 1,3 mil. koron szwedzkich i artykułów służących na potrzeby kulturalne wartości 1,0 mil. koron szwedzkich.

Rzemiosło w NRD i w Niemczech zachodnich. W połowie października obchodzono w Berlinie uroczystości trzeciej rocznicy powstania w NRD izby rzemieślniczej Wielkiego Berlina. Na uroczystości tej przemawiał premier Otto Grotewohl, dziękując rzemiosłu za udział w pracy pokojowej na rzecz budowy Republiki i równocześnie wskazując etapy rozwoju rzemiosła w NRD na tle porównawczym sytuacji rzemiosła w Niemczech zachodnich. I tak, kiedy w pierwszym roku planu pięcioletniego tylko 20% rzemieślników zorganizowanych było w spółdzielniach, to w r. 1952 było ich już 38%, a w roku ubiegłym 53%. Dziś z trzech zrzeszeń rzemieślniczych

Wielkiego Berlina dwa związane są zupełnie z organizacją spółdzielczą.

Następnie Grotewohl podkreślił sprawę wspólności interesów robotników, chłopów i rzemieślników w NRD. Wiele zarządzeń natury gospodarczej, dotyczących całej NRD, wydanych na rzecz klasy robotniczej i chłopstwa, dotyczyło również rzemiosła. Dzięki np. rozporządzeniu z dn. 15 czerwca 1950 r. o kształtowaniu się cen i ustawie z dn. 6 września 1950 r. o opodatkowaniu utworzone zostały podstawy gospodarcze dla pracy rzemiosła.

W ramach polityki kredytowej rzemiosło uzyskało znaczną pomoc finansową od państwa. Jeżeli przyjąć sumy rządowe wydane w 1950 r. na kredyty krótkoterminowe dla rzemiosła za 100, to w dniu 1 I 54 r. wysokość tych sum podniosła się do 107, a w marcu tego roku do 142. W jeszcze większym stopniu wzrosły kredyty długoterminowe. Jeśli przyjąć ich sumę wydaną w 1952 roku również za 100, to w 1953 r. suma ta wzrosła do 179.

Oprocentowanie kredytów rzemieślniczych nie przekracza 5 od sta. Tymczasem w Niemczech zachodnich dochodzi ono do 14%. Właśnie tam popyt na kredyty jest wielki (3 miliardy mk), a to z powodu ogromnego zadłużenia rzemiosła (1,7 miliarda mk). Kredytów tych

jednak rzemiosło w Niemczech zachodnich uzyskać nie może, ponieważ brakuje mu podstaw gwarancyjnych wymaganych przez banki miejscowe.

Rzemiosło w NRD skorzystało również z rozporządzenia rady ministrów NRD z dn. 17 XII 53 r. dot. podniesienia produkcji i poprawienia jakości artykułów masowego użycia.

Niezależnie jednak od popierania przez rząd NRD produkcji rzemieślniczej rzemiosło korzysta z dobrodziejstw polityki socjalnej rządu, a mianowicie w zakresie ubezpieczeń społecznych na starość i na wypadek choroby.

Rozwój rzemiosła w NRD ocenić można najlepiej na tle porównawczym z sytuacją rzemiosła w Niemczech zachodnich. Otóż za czasów hitlerowskich zlikwidowano w całych Niemczech 700 000 zakładów rzemieślniczych. Proces tej likwidacji postępuje w dalszym ciągu w Niemczech zachodnich, gdzie w latach 1950—1953 zamknięto 70 000 warsztatów rzemieślniczych, co stanowi wynik wielkiej konkurencji tamtejszego wielkiego przemysłu, zwłaszcza monopoli i koncernów. Gdy do tego dodamy ogromne zadłużenie się rzemiosła w Niemczech zachodnich, to otrzymamy obraz kompletny jego krytycznej sytuacji.

Edward Serwański

ŻYCIE KULTURALNE

Plan pracy Ministerstwa Kultury NRD.

Po deklaracji programowej Ministerstwa Kultury NRD z marca br. w sprawie obrony jedności kultury niemieckiej ministerstwo wystąpiło w połowie października w Lipsku z programem swej pracy. Referentem był min. J. R. Becher; referatu jego wysłuchało 400 literatów i pracowników kultury z całych Niemiec.

Plan pracy ministerstwa składa się z czterech części; w części pierwszej referent zwrócił uwagę na wielkie przemiany, które się dokonały w NRD. Ich

wyrazem są: likwidacja faszystowskiego, imperialistycznego i militarystycznego ducha na rzecz wolnościowych, humanistycznych tradycji w całej nowej kulturze Niemiec wschodnich; likwidacja monopolu oświaty klas posiadających i likwidacja uprzywilejowanej pozycji tych klas w całej kulturze, wreszcie łączność klasy robotniczej z pracującym chłopstwem i inteligencją pracującą.

Dla tej nowej kultury i jej rozwoju rząd NRD przeznaczył ogromne sumy, które wzrastają rokrocznie. Nakłady te przedstawiają się następująco: